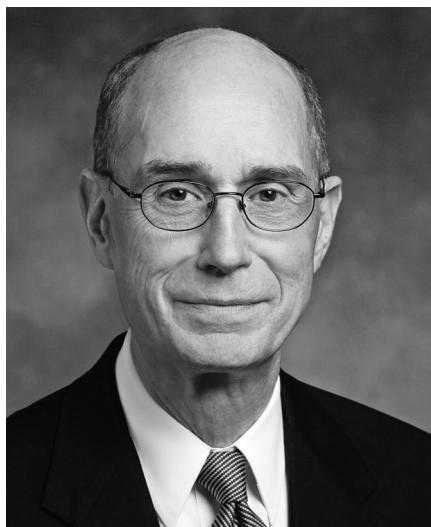

Nadloge

PRESEDNIK HENRY B. EYRING

prvi svetovalec Prvega predsedstva

Pričujem vam, da Bog Oče živi. Začrtal je smer za vsakega od nas, katera nas lahko izpili in izpopolni, da bomo z njim.

Predragi bratje in sestre, ta priložnost, da vam lahko spregovorim, je velik in svet privilegij. Molim, da vam bodo moje besede v pomoč in vam bodo vlile poguma.

Čeprav imamo močno različna življenja, nam je skupen vsaj en izziv. Vsi se moramo spopadati z nadlogami. Lahko pridejo obdobja, včasih dolga, ko se zdi, da nam življenje teče skoraj brez težave. Toda v naravi človeka je, da stiske preženejo udobje, da se obdobja dobrega zdravja končajo in da nas doletijo nesreče. Zlasti če so dobri časi trajali dlje, lahko bolečina ali izguba

materialne varnosti prinese strah, včasih tudi jezo.

Jeza deloma izhaja iz občutka, da je to, kar se nam dogaja, nepravilno. Zdi se, da smo bili dobrega zdravja in spokojnega občutka varnosti deležni zaslužen in upravičeno. Ko ju ni več, nas lahko zajame občutek krivice. Celo neki pogumni možak, ki sem ga poznal, je jokal in v svojem telesnem trpljenju zaklical tistim, ki so mu prišli pomagat: »Vedno sem se trudil, da bi bil dober. Kako se je to lahko zgodilo?«

Takšno hrepenenje po odgovoru na vprašanje »Kako se je to lahko zgodilo?«, postane še bolj boleče, če so med tistimi, ki se opotekajo, naši ljubljani. In to zlasti težko sprejmemo takrat, ko se nam zdi, da so prizadeti nedolžni. Potem nam stiska lahko zamaje vero v dejanskost ljubečega in vsemogočnega Boga. Nekateri smo videli, kako je takšen dvom okužil celotno generacijo ljudi med vojno ali lakoto. Takšen dvom lahko raste in se širi, dokler se nekateri ne odvrnejo od Boga, katerega obtožijo, da je brezbrizen in krut. In če teh občutkov ne obvladamo, lahko izgubimo vero, da Bog sploh je.

Danes bi vam rad zatrdil, da nebeški Oče in Odrešenik živita in da imata rada vse človeštvo. Že to, da se imamo priložnost soočiti z nadlogami in stiskami, je dokaz o njuni neskončni ljubezni. Bog nam je dal dar, da živimo na Zemlji, zato da bi bili pripravljene prejeti največjega od vseh Božjih darov, ki je večno življenje. V duši se bomo spremenili. Postali bomo takšni, da si bomo želeli, kar želi Bog, mislili, kar misli on, in bomo tako pripravljene skrbeti za večno potomstvo, da jih bomo učili in vodili skozi življenje na Zemlji, da bodo odrasli in bodo vredni večnega življenja v večnosti

Jasno je, da se moramo, če hočemo imeti ta dar in zaupanje, spremeniti tako, da sprejemamo pravične odločitve takrat, ko je to težko. Na to veliko zaupanje se pripravljamo tako, da gremo na Zemlji skozi težavne in preizkusne izkušnje. To izobrazbo lahko dobimo le, če se podvržemo preizkušnjam, ko služimo Bogu in v njegovem imenu drugim.

Pri tem izobraževanju doživljamo bridkost in srečo, bolezen in zdravje, žalost in greh ter radost odpuščanja. Odpuščanje lahko prejmemo le zaradi neskončne Odrešenikove odkupne daritve, zaradi katere je prenašal bolečino, ki je mi ne bi mogli in ki jo komaj lahko doumemo.

Tolažila nas bo, ko moramo v stiskah čakati na Odrešenikovo obljubljeni rešitev, ki jo pozna iz lastnih izkušenj, kako nas pozdraviti in nam pomagati. Mormonova knjiga nam daje gotovo jamstvo o moči Božje tolažbe. Vera pa nam bo v tem smislu

dala potrpežljivost, ko bomo molili, delali in čakali na pomoč. Zgolj iz razodetja bi lahko vedel, kako nam pomagati, vendar se je to odločil spoznati tako, da je vse doživel sam. Takole pravi poročilo v Almovi knjigi:

»In šel bo dalje in trpel bolečine in stiske in skušnjave vsake vrste; in to zato, da se bo spolnila beseda, ki pravi, da bo nase prevzel bolečine in boleznij svojega ljudstva.

In nase bo prevzel smrt, da bo razvezal spono smrti, ki vežejo njegovo ljudstvo; in nase bo prevzel njihove slabosti, da bo poln usmiljenja po mesu, da bo po mesu vedel, kako podpirati svoje ljudstvo glede na njihove slabosti.

»Duh torej ve vse; vendar Božji Sin po mesu trpi, da bi nase lahko prevzel grehe svojega ljudstva, da bi jim z močjo svoje odrešitve izbrisal grehe; in sedaj glejte, to je pričevanje, ki je v meni.«¹

Ko občutite resnico, da je bil Gospod zmožen in tako prijazen, da vas je rešil v preizkušnjah, bo to vseeno postavilo na preizkušnjo vaš pogum in moč, da boste vztrajali. Celo prerok Joseph Smith je v ječi v agoniji zaklical:

O Bog, kje si? In kje je paviljon, ki prekriva tvoje skrivališče?

Kako dolgo boš zadrževal svojo roko in svoje oko, da, svoje čisto oko, iz večnih nebes uzri krivice svojega ljudstva in svojih služabnikov in naj njihovi klici pridejo v tvoje uho?²

Gospodov odgovor mi je pomagal in v temi lahko spodbudi vse nas. Takole se glasi:

Sin moj, mir s teboj; tvoja nadloga in tvoje stiske bodo le kratek trenutek;

in potem, če boš to dobro prestal, te bo Bog povzdignil na višavo; slavil boš zmago nad vsemi svojimi sovražniki.

Prijatelji ti stojijo ob strani in spet te bodo pozdravili s toplim srcem in prijateljsko roko.

Nisi še kakor Job; prijatelji se ne prepirajo s teboj, niti te ne obtožujejo prestopništva, kakor so Joba.³

Vero in pogum sem videl izhajati iz pričevanja, da je res, da se pripravljamo na večno življenje. Gospod bo svoje prave učence rešil. In učenec, ki preizkus sprejme kot povabilo, naj premisli o svojem življenju in se zatorej pripravi na večno življenje, lahko najde mir sredi boja.

Nedavno sem govoril z mladim očetom, ki je zaradi nedavne ekonomske krize izgubil službo. Ve, da na sto tisoč ljudi s točno takšnimi veččinami obupano išče delo, da bi preživljali družino. Zaradi njegovega tihega zaupanja sem ga vprašal, kaj je naredil, da občuti takšno gotovost, da bo našel način, da bo preživljal družino. Rekel je, da je premislil o svojem življenju, da bi se prepričal, da je naredil vse, kar je lahko, da bi bil vreden Gospodove pomoči. Bilo je jasno, da je bil zaradi stiske in vere v Jezusa Kristusa poslušen Božjim zapovedim, ko je bilo to težko. Rekel je, da je priložnost prepoznal, ko sta z ženo brala Almovo knjigo, v kateri je Gospod ljudi pripravil, da so evangelij našli v stiski.

Spomnite se trenutka, ko se je

Alma obrnil k možu, ki je vodil ljudi v stiski. Mož mu je povedal, da jih preganjajo in zavračajo zaradi njihove revščine. In zapis pravi:

»In ko je sedaj Alma to slišal, se je obrnil okrog z obrazom neposredno proti njemu in pogledal z veliko radostjo; kajti videl je, da so jih bile njihove stiske resnično napravile ponižne in da so bili pripravljani slišati besedo.

Zato oni drugi množici ni rekel ničesar več; ampak je iztegnil roko in zaklical tistim, ki jih je gledal, ki so se resnično spokorili, in jim rekel:

Vidim, da ste ponižni v srcu; in če je tako, blagor vam.«⁴

V svetih spisih gre nadalje pohvala tistim med nami, ki so se na stisko pripravili v uspešnejših časih. Številni ste imeli vero, da ste se pokesali, zato da bi dobili pomoč, ki jo sedaj potrebujete, preden je kriza prišla.

Alma je nadaljeval: »Da, ta, ki resnično postane ponižen in se pokesa svojih grehov in vztraja do konca, tisti bo blagoslovljen? U da, veliko bolj bo blagoslovljen kot tisti, ki so primorani postati ponižni zavoljo svojega silnega siromaštva.«⁵

Ta mladi mož, s katerim sem govoril, je eden tistih, ki je na stran dal več kot hrano in nekaj prihrankov za težke dni, o katerih so živi preroki svarili, da bodo prišli. V srcu se je začel pripravljati, da bi bil vreden Gospodove pomoči, za katero je vedel, da jo bo kmalu potreboval. Ko sem njegovo ženo nekega dne vprašal, ali jo je tisti dan, ko je izgubil službo, skrbelo, je z veselim glasom

rekla: »Ne, ravno sva prišla iz škofove pisarne. Sva plačnika polne desetine.« Prezgodaj je še za zaključke, toda občutil sem gotovost, kakor sta jo nemara ona dva: »Vse se bo dobro izšlo.« Tragedija njune vere ni izzvala; preizkusila jo je in jo okrepila. In mir, ki ga je Gospod obljubil, sta prejela že med viharjem. Gotovo bodo prišli tudi drugi čudeži.

Gospod pomoč vedno prilagodi človeku, ki jo potrebuje, da ga utrdi in prečisti. Pogosto bo prišla kot navdih, naj človek, ki pomoč potrebuje, naredi nekaj, kar se mu zdi zlasti težko. Ena velikih življenjskih preizkušenj je, če umre ljubljeni mož oziroma žena. Predsednik Hinckley je opisal bolečino, ko sestre Hinckley ni bilo več ob njem. Gospod pozna potrebe tistih, ki jih je smrt ločila od ljubljenih in so ostali sami. Ko je živel na Zemlji, je videl bolečino vdov in poznal njihove potrebe. Ljubljenega apostola je v agoniji na križu prosil, naj skrbi za njegovo ovdovelo mater, ki bo sedaj izgubila še sina. Občuti torej potrebe mož, ki izgubijo ženo, in potrebe žena, ki jih je smrt pustila same.

Večina nas pozna vdove, ki potrebujejo pozornost. Dotakne pa se me, ko slišim da je bila ostarela vdova, ki sem jo spet nameraval obiskati, navdihnjena, da bi obiskala mlajšo vdovo, da bi jo tolažila. Vdova, ki je sama potrebovala tolažbo, je bila poslana tolažiti drugo. Gospod je potolažil in blagoslovil dve vdovi, tako da ju je navdihnil, da sta druga drugo spodbujali. Tako je pomoč dal obema.

Gospod je enako poslal pomoč

ponižnim revnim v štiriintridesetem poglavju Almolve knjige, ki so se odzvali na poučevanje in pričevanje njegovih služabnikov. Potem ko so se pokesali in se spreobrnil, so bili še vedno revni. Toda napotil jih je, naj za druge naredijo to, kar bi povsem upravičeno lahko mislili, da je zanje preveč in kar so potrebovali sami. Drugim so dali to, za kar so upali, da bo zanje naredil on. Gospod je po svojem služabniku tem revnim spreobrnjencem dal naslednjo težko nalogo: »Potem ko ste vse to storili, če zavrnete pomoči potrebnega in golega in ne obiskujete bolnih in teh, ki so v stiski, in ne delite od svojega imetja, če imate, s temi, ki potrebujejo pomoč vam pravim, če ne delate nič od tega, glejte, so vaše molitve zaman in vam nič ne pomaga in ste kakor hinavci, ki zanikajo vero.«⁶

Zdi se, da se s tem preveč prosi od tistih, ki so sami tako zelo revni. Toda vem za nekega moža, ki je bil na začetku zakona navdihnjen prav k temu. Z ženo sta z bornim proračunom komajda shajala. Toda videl je neki drug par, ki sta bila še revnejša. Na presenečenje svoje žene jima je s tisto malo njunega denarja pomagal. Obljubljeni blagoslov miru sta prejela, ko sta bila še revna. Blagoslov blagostanja, ki si ga niti v sanjah ne bi mogla zamisliti, je prišel kasneje. In vzorec tega, da vidimo nekoga, ki potrebuje pomoč, nekoga, ki ima manj ali trpi, se ni nikdar prenehal.

Je pa še ena preizkušnja, ki nam lahko, če jo dobro prestanemo,

prinese blagoslove v tem življenju in v večnosti. Starost in bolezen lahko preizkusita najboljše med nami. Moj prijatelj je služil kot škof, ko so bile moje hčere še doma. Govorijo o tem, kaj so občutile, ko je preprosto pričeval ob tabornem ognju v gorah. Imel jih je rad in to so vedele. Razrešili so ga kot našega škofa. Že prej je služil kot škof v neki drugi ameriški državi. Tisti, ki sem jih srečal, ki so bili v prejšnjem oddelku, se ga spominjajo, kot se ga moje hčere.

Občasno sem ga obiskal, da bi se mu zahvalil in mu dal duhovniški blagoslov. Zdravje se mu je počasi začelo slabšati. Ne spomnim se vseh bolezn, ki jih je premagal. Moral je na operacijo. Nепrestano ga je bolelo. Vsakič, ko sem ga obiskal, da bi ga potolažil, je najin položaj obrnil; vedno je on tolažil mene. Zaradi šibkega hrbta in nog je moral hoditi s palico. Pa vendar je v cerkvi vedno sedel ob vratih, da je lahko zgodnje prišleke pozdravil z nasmehom.

Nikoli ne bom pozabil občutka čudenja in občudovanja, ki me je zajel, ko sem doma odprl vrata in ga videl prihajati po dovozu. To je bilo tisti dan, ko smo ven postavili smetnjake, da bi jih smetarji izpraznili. Ven sem jih postavil zjutraj. In zagledal sem ga, kako je moj smetnjak z eno roko vlekel po hribu, medtem ko se je z drugo roko opiral na palico in lovil ravnotežje. Dajal mi je pomoč, ki sem jo potreboval, medtem ko jo je sam potreboval še bolj. In pomagal je z nasmehom in ne da bi se ga posililo.

Obiskal sem ga, ko so zanj naposled morali skrbeti sestre in zdravniki. Ležal je v bolnišnični postelji, še vedno v bolečini in še vedno smehljajoč. Njegova žena me je poklicala, da mi je povedala, da mu moči poenjajo. S sinom sva mu dala duhovniški blagoslov, ko je ležal v postelji, do njega pa so vodile cevke in stekleničke. Blagoslov sem zapečatil z obljubo, da bo imel čas in moč narediti vse, kar mu je Gospod v tem življenju naročil, da bo naredil vsak preizkus. Iztegnil je roko, s katero je prijel mojo, ko sem se od postelje odmaknil, da bi odšel. Presenečen sem bil nad njegovim močnim prijemom in odločnim glasom, ko je rekel: »Uspelo mi bo.«

Odšel sem, misleč, da ga bom spet kmalu videl. Toda že čez en dan smo prejeli telefonski klic. Odšel je v čudovit kraj, kjer bo videl Odrešenika,

ki je njegov sodnik in bo naš. Ko sem govoril na njegovem pogrebu, sem pomislil na Pavlove besede, ko je vedel, da bo šel tja, kamor je odšel moj sosed in prijatelj:

»Ti pa bodi v vsem trezen, pretrpi nadloge, opravi poslanstvo evangelista in izpolni svojo službo.

Jaz se namreč že izlivam kot pitna daritev in napočil je trenutek mojega odhoda.

Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.

Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik. Pa ne le meni, marveč vsem, ki ljubijo njegovo pojavitev.«⁷

Verjamem, da je moj sosed preizkus prestal in da bo svojega sodnika pogledal z radostnim nasmehom.

Pričujem vam, da Bog Oče živi. Začrtal je smer za vsakega od nas,

katera nas lahko izpili in izpopolni, da bomo z njim. Pričujem, da Odrešenik živi. Njegova odkupna daritev nam omogoča, da smo prečiščeni, če spolnujemo njegove zapovedi in svoje svete zaveze. In iz lastnih izkušenj vem, da nam lahko in nam tudi bo dal moč, da bomo kos vsem preizkušnjam. Predsednik Monson je Gospodov prerok. Ima vse ključne duhovništva. To je Gospodova prava Cerkev, v kateri smo z njim, v kateri drug drugega spodbujamo in smo blagoslovljeni, da pomagamo tovarišem v bolečini, ki nam jih pošlje na pot. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Al 7:13.
2. Gl. NaZ 121:1-2.
3. Gl. NaZ 121:7-10.
4. Al 32:6-8.
5. Al 32:15.
6. Al 34:28.
7. 2 Tim 4:5-8.